



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via  
Regia Ad Perfectionem**

**Nieremberg, Juan Eusebio**

**Monasterii Westphaliae, 1642**

Capvt XXIV. Opera omnia non solùm propter Devm, verùm etiam quo illa modo fieri vult Devs, cum insigni perfectione, facienda esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

## CAPVT XXIV.

*Opera omnia non solum propter DE-  
VM, verum etiam quo illa modo fieri  
vult DEVS, cum insigni perfectione,  
facienda esse.*

**V**ERUM haudquaquam sufficit, quæ  
facimus, purâ Intentione facere ob  
DEI amorem, ipsiusque sanctissimæ volun-  
tatis impletionem; sed necessarium præ-  
terea est, ut quo modo vult DEVS, cum  
insigni scilicet perfectione, eadem facia-  
mus: & quæcumque de gradibus Inten-  
tionis, ad rerum substantiam pertinen-  
tia, huc-usque dicta sunt, æquè in ea-  
rumdem adjunctis & circumstantiis, mo-  
dòque operandi, ut perfectè fiant, sunt  
observanda; eademque obligatio, quæ  
est, faciendi res propter DEVM, obstringit  
quoque, ad easdem ita, ut DEO placeant, fa-  
ciendas. Si enim, quia creaturæ & opera DEI  
sumus, eidem debemus quidquid sumus, &  
possumus

possumus, & facere poterimus; (quemadmodum arbor fructus ei profert, qui illam plantavit) certum est decere, ut debitum hoc & fecunditas ei, cui debetur, seruiat & consecretur: fructus verò, quem ex operibus nostris DEVS colligit, ipsius est in illis beneplacitum. quare nisi rectè illa fiant, fructum ipse hunc sibi non decerpit, nôsque superflui sumus, ac velut cariosæ & exesæ arbores, quarum fructus rejiculi sunt & nihili. DEI quoque mancipia & servi sumus, DEUSQUE Magister noster & Dominus est: adeoque, uti servus omnia opera sua debet Domino suo, & quidem illo modo perfectæ, quo hero placet; ita et nos nostra ante DEVM facere oportet. Nam quis servum cum toleret, qui quidquid facit male faciat, omnia perdat, è manibus labi sinat, frangat; & quibuscumque in rebus hero suo servire debet, easdem destruat & dissipet? Atqui æstimabilius pretiosiusque nihil possidemus, quàm opera nostra: quia talis unusquisque est, qualia sunt ipsa. Utque satis non est, Attalicum auròque intextum pannum & relam laudare ac æstimare, solum

lum quia Attalica sit: verum illustrem illam, splendidam & puram esse necessum est. quippe si splendor iste radiique absint, foedisque illa maculis notata & inquinata fordeat; tantum abest, ut regalis inde purpura confici queat, ut qui illam vestire Regem vellet, gravissimam ipsum injuriam affecturus crederetur. Eodem omnino modo, bonas in seipsis, quas quis facit, actiones esse, nequam sufficit, ut propter eas a Deo aestimetur: sed necessarium est, ut recte factae, sine labe alioque vitio sint, ac sibi debito splendore non destituantur. Et verum si vestem quae corpus tegit, minimam ex oleo maculam inquinari, lacerariue aut dissui non ferimus; in actionibus, quae ornamenta sunt ac decora animae nostrae, fordes & confusionem feremus? sique nobismet-ipsis scissum & contaminatum vestimentum displiceret; inquinatissimis imperfectissimisque pleni operibus, in DEI conspectum venire num audebimus?

Satis itaque non est, facere solummodo quod Deo placet; neque, id facere tantum propter DEVM: verum ita fieri hoc ipsum  
N  
debet,

debet, ut DEO placeat, atque tale sit, quod tanto Domino, próque tot & tantis quibus ei obstricti tenemur, debitis offerri consecrarique mereatur. quò namque res est excellentior ac nobilior, DEI amore operari; hòc ampliùs culpandus castigandúsq; venit, qui in opere istius-modi, in boni adeò Domini & Patris gratiam suscepto, non omnibus opibus viribúsq; elaborat. Hinc Societatis nostræ parens Sanctus Ignatius, siquem ab re quapiam remissiolem deprehenderet, atque ex eodem, DEVM se, cuius causâ omnia faceret, operis sui finem habere audiret; severè hunc talem acriterque reprehendebat, dicebatque: *Si DEVS propositus tibi finis est, graviter certè multaberis. Nam Mundo negligentè servire, ac vanitati segniter indulgere, haud magnum sanè crimen est: qui autem DEVM spectat, eum oscitanter aliquid facere atque ignavè, intolerabile est.*<sup>a</sup>

Porro ad opera nostra perfectè exsequenda, considerationes sequentes multùm juvabunt.

<sup>a</sup> *Rishad. Vita lib. 5. cap. 10.*

*Primò*, secum quærere, Quomodo vult DEVS, ut hoc opus faciam? Christúmque audire dicentem: *Estote perfecti, sicut Pater vester celestis perfectus est.* <sup>b</sup>

*Secundò*. Christus ipse quomodo id faceret? quem imitari, omniumque actionum nostrarum exemplar absolutissimum, regulam certissimam, supremamque perfectionis legem intueri nos decet; operamque dare, ut cum fervore, caritate, quantâque possumus diligentiam, nos quoque operemur.

*Tertiò*. Cogitare, Operis nos nostri, modique, quo illud exsequimur, testes Iudicésque DEVM habere & Angelos. Cui publicè aliquid in oculis & conspectu Regis præstandum, quàm sollicitus ille est, ut rectè omnia accuratèque fiant?

*Quartò*. Quando ante DEI tribunal stabimus, quando ad novissimum quadrantem ratio à nobis poscetur, quando explicabuntur & excutientur opera nostra, quando DEVS illa censebit & ponderabit; quo tunc ea modo fecisse optabimus? Vide quàm opifex aliquis, cui elaborandum est

<sup>b</sup> *Matth. 5, v. 48.*

opus, de quo sententiam laturo iudicaturūque sunt peritissimi Artifices, omnibus illud ex partibus perfectum efficere studeat atque expoliturum.

*Quintò.* Qualiter id in hora mortis fecisse exoptabimus? atque, si dolebimus, quo tempore corrigere illud & emendare non poterimus; quare non modò, cum possumus, opera nostra, magnâ cum perfectione, exsequi & velimus, & conemur?

*Sextò.* Si ultimum istud, quod in hac vita facturussesses, opus foret, quàm sollicitè illud, pièque ac devotè faceres? pari tibi modo omnia opera faciendascias.

*Septimò.* Considera, quanti referat opera hoc illòve modo fieri, aut ad maiorem gloriam acquirendam, aut ad graviores in Purgatorio pœnas accersendas: & quantillum laboris ampliùs ad rectè ea faciendarequiratur.

*Octavò.* Perpende, quàm pulchrum sit ac præclarum, Deo placere; quantaque contra inordinatio, quòd eâ ipsâ re, quam faciendo, ipsi placere cupimus, ob modici laboris

ris impatientiam, eidem displiceamus? Quanti olim æstimabatur, unius Assueri Regis oculis placere posse? cuius cōspectui sistenda puella aliqua, deligebatur è millibus, ac deinde solidus, illi ornandæ polien- dæque, ut coram rege comparere posset, annus impendebatur. quî sit igitur, cùm coram ipso DEO apparere, eique offerri debeant opera nostra; quòd non summâ curâ studioque in iis perficiendis versemur?

*Nondò.* Tali ea animo deliberationeque facere congruit, quasi aliud nihil faciendum superesset. ut quid enim illa obiter ad eò perfunctorieque percurrimus; cùm unum opus bene, quàm mille malè facere, longè præstet.

*Decimò.* Illud quoque non mediocriter prodest, Pro die præsentè dumtaxat sollicitum esse. Quis enim non uno saltèm die velit bene vivere? atqui crastinus dies incertus cùm sit, hodiernum periclitari non licet. Neque tota simul vita cogitanda est, quam non simul, sed per partes ducimus: quia è sarcina fascisque, qui colligatus nos terreat

N 3

8

8 Esther cap. 2, v. 12.



& quem gestare posse desperemus, particulatim acceptus levis est, & ferri potest.

Concludo ad extremum hanc de Intentionis puritate, quâ quis DEO præcipuè placere studet, dissertationem; dicoque, Ejusmodi hominem, non bonis tantum, nec tantum indifferentibus operibus plurimum mereri: verum nihil quoque faciendo, maximorum operum mercedem præmiûmque, eundem consequi posse; propterea quòd, cum opus ipsum præstare non possumus, solâ ejus voluntate contentus sit DEVS. Ideoque hoc tam singulare merendi instrumentum mediûmque nullo modo à nobis est negligendum: sed continua cum sollicitudine affectûque, præclara perfectaque DEO opera sunt offerenda; re ipsa, quot virtutum actus vidimus unquam vel audivimus, exercere, tantaque supplicia & tormenta, quanta Martyres omnes subierunt, perferre desiderando, ad eò quippe sincerus, verus, & vehemens potest esse affectus iste & desiderium,

um, ut operi ipsi æquivaleat, & par sit.

Multò verò amplius providendum est, nequando inutilia, sed ut fructuosa semper opera faciamus. Nam uti fœda est confusio perturbatióque, quoties re quapiam ad alium, quàm destinata est, finem abutimur: ita non minùs turpis est inordinatio, quando prorsus otiosa illa remanet, neque propter finem suum perficitur, præsertim si egregium sit opus magnique momenti, quis autem major nobiliórve esse finis potest, quàm DEI gloria? Cùm itaque in hoc nati simus, ut ad illam universas actiones nostras referamus & formemus; numquid illud facere, fructúsque, quibus tantum Dominum honoremus, idem, eidem proferre prætermitemus?<sup>d</sup>

<sup>d</sup> Commentarium plezorúmque hoc capite dictorum habes, lectu dignum, apud Rodericium part. 1, Tract. 1 & 2; Sufrenium quoque Anni Christiani Tomo 1, parte 1.